

První list Petřův

Dvanáctá část

1P 4,1-11

1. Vyzbrojte se smýšlením Kristovým (verše 1-2)

Verš 1 navazuje zřejmě na verš 18 z předchozí kapitoly, připomíná jeho obsah. Verše 19-22 tvoří mezi těmito dvěma verši jakousi velkou závorku. Když tedy Kristus trpěl v těle, jak praví verš 1P 3,18, pak i křesťané se mají ozbrojit stejným smýšlením - postojem, přístupem.

Druhou část verše 1 překládají Bible kralická a Český ekumenický překlad tak, že vyznívá jako shrnutí onoho Kristova smýšlení, kterým se máme ozbrojit. Řecká spojka HOTI, která se zde v řeckém textu vyskytuje, se dá přeložit jako „protože“, nebo „že“ a někdy jen uvádí přímou řeč, takže ji lze prostě nahradit dvojtečkou. Kraličtí a ČEP se přiklonili k tomu druhému a třetímu významu spojky. Bible kralická tedy překládá: „*Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás na těle, i vy také tímž myšlením odíni buďte, totiž že ten, kdož na těle trpěl, přestal od hříchu, K tomu, aby již nebyl více tělesným žádostem, ale vůli Boží v těle živ, po všecken čas, což ho ještě zůstává.*“ (1P 4,1-2 BKR) Věta ve verši 2 je skutečně pokračováním věty z verše 1 a vyjadřuje účel - zřejmě účel onoho utrpení v těle. Rozkazovací způsob (který má ČEP ve verši 2) se zde v řeckém textu nevyskytuje. V ekumenickém překladu tak jako shrnutí onoho žádoucího smýšlení slouží pouze věta ve verši 1, uvedená dvojtečkou: „*Když tedy Kristus podstoupil tělesné utrpení, i vy se vyzbrojte stejnou myšlenkou: Ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem.*“ (1P 4, 1 ČEP)

Miloš Pavlík překládá spojku HOTI ve smyslu „protože“. „*Když tedy Kristus za nás v mase trpěl, ozbrojte se i vy tímž smýšlením, protože kdo v mase trpěl, skoncoval s hříchem, aby čas ještě v mase zbývající dožil ne chtivostem lidí, nýbrž přání Božímu.*“ (1P 4,1-2 Pavlíkův studijní překlad) V tomto smyslu druhá část verše 1 dále vysvětluje, proč se máme vyzbrojit stejným smýšlením jako Kristus. Druhou část verše 1 společně s veršem 2 lze, podle tohoto překladu, chápat tak, že tělesné utrpení nám křesťanům pomáhá v procesu posvěcování. Napomáhá nám rozhodněji se oddělit od hříchu.

2. Lidský versus Boží soud (verše 3-6)

Ve verši 3 je něco ironie. Ten uplynulý čas, kdy činili to, v čem si libují pohané (dosl. „chtění národů/pohanů“, verš 3) už stačil. Činit, v čem si libují pohané, znamenalo žít ve skutcích/zvycích, které zde Petr vyjmenovává. Apoštol tu zřejmě myslí na dobu, kdy jeho adresáti byli nevěřící. Ironie je v tom, že správně by ty špatné věci neměli dělat vůbec nikdy.

V jejich životě dříve chybělo sebeovládání, žili podle svých choutek - byli opilci a modláři. Nevěřící se diví tomu, že už se společně s nimi nevrhají do stejného proudu (doslova „vylítí“ - v. 4) prostopášnosti, a tak je kvůli tomu pomlouvají. Zavrhuje je kvůli jejich novému životu v Kristu. To je však jen lidský úsudek. Pronásledovatelé/pomlouvající křesťanů se ze svého zlého mluvení budou zodpovídat před Bohem. On je připraven soudit živé i mrtvé.

Ve verši 6 *snad* apoštol myslí na ty, kdo byli pro svou víru nespravedlivě odsouzeni - připomíná to verš 18, kde o Kristu čteme, že byl usmrčen v těle, ale obživen Duchem. Evangelium bylo zvěstováno i těm, kdo byli v době sepsání listu již mrtví (snad právě proto, že byli nevěřícími lidmi nespravedlivě odsouzeni). Ale evangelium jim bylo zvěstováno, aby

u Boha mohli žít věčným životem. A to i navzdory tomu, že lidé je nespravedlivě odsoudili k smrti.

3. Blížkost konce je motivací k dobrému jednání (verše 7-11)

Konec všech věcí je blízko/přiblížil se (v. 7). Použitý řecký čas (perfectum) snad naznačuje, že o tom konci je již rozhodnuto. Je jen otázkou času, kdy tento konec nastane. Koncem všech věcí se myslí druhý příchod Ježíše Krista a konec tohoto světa.

Vzhledem k této skutečnosti mají být Petrovi čtenáři rozumní a střízliví k modlitbám. Naše modlitby jsou nepochybně ovlivňovány tím, jak jsme rozumní a střízliví, zda žijeme podle Boží moudrosti, zda žijeme v realitě. Střízlivý je člověk, který není opilý. A křesťané by určitě neměli propadat opilství. Ale zde jde asi především o střízlivost duchovní, kdy bereme vážně Boží pravdu a podle ní žijeme. A sobě ani druhým nenamlouváme nic nerealistického, nebo nepravdivého.

Především mají mít křesťané horlivou/vytrvalou lásku jedni k druhým. Odůvodněním je, že láska přikryje množství hříchů. Toto vyjádření se vyskytuje v Př 10,12. Souvisí to s odpuštěním. Láska je schopna mnoho hříchů odpustit. To je velice realistické vybidnutí, počítá se tu s tím, že ani křesťané nejsou dokonalí, byť jsou zcela jasně voláni na cestu svatosti.

Mají být k sobě navzájem pohostinní, aniž by si na to stěžovali. Na pohostinnost spolubratrů byli odkázáni křesťané, kteří byli pro svou víru vyhnáni ze svých domovů, nebo jen cestovali. Tehdy byl prý nedostatek slušných hotelů, a tak cestující křesťané potřebovali pohostinnost svých spolubratrů. Křesťané mají být tedy vůči sobě navzájem pohostinní (Ř. FILOXENOI = milující cizího, verš 9).

Každý křesťan má od Boha nějakou zvláštní schopnost, kterou má druhým sloužit. Tyto schopnosti, dary milosti (Ř. CHARISMA = dar milosti, verš 10), nám byly dány k tomu, abychom jimi sloužili druhým. Když jimi sloužíme druhým, jsme dobrými správci rozmanité Boží milosti. Apoštol nám tu připomíná, že v obdarování křesťanů různými schopnostmi je veliká rozmanitost.

Dva příklady: Někdo slouží více slovy. Někdo slouží více prakticky - činy. Kdo mluví, má mluvit slova Boží. Tedy ne nějaké své výmysly, ale má mluvit to, co je v souladu s Písmem. Má mluvit, co je Boží pravda a Boží vůle.

Kdo slouží, tedy má nějakou praktickou službu, má to dělat ze síly, kterou poskytuje Bůh. Má tak činit z Boží lásky a z Boží síly. Protože jedině tak to může být služba, která oslaví Boha.

A oslava Boha má být cílem veškerého našeho počínání.